

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 74/2011-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 28. júla 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho o sťažnosti J. F., K., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 CoE/488/2010-34 z 20. októbra 2010, za účasti Krajského súdu v Košiciach, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. F. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 CoE/488/2010-34 z 20. októbra 2010, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 37 Er 1671/2003-27 z 5. augusta 2010 vo výroku o trovách exekúcie porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 CoE/488/2010-34 z 20. októbra 2010, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 37 Er 1671/2003-27 z 5. augusta 2010 vo výroku o trovách exekúcie, z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie a rozhodnutie.

3. J. F. p r i z n á v a úhradu trov konania v sume 392,73 € (slovom tristodeväťdesiatdva eur a sedemdesiattri centov), ktoré mu j e Krajský súd v Košiciach p o v i n n ý uhradiť na účet advokáta JUDr. J. G., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2011 doručená sťažnosť J. F., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 37 Er 1671/2003-27 z 5. augusta 2010 v časti, v ktorej bol sťažovateľ zaviazaný uhradiť súdnej exekútorke JUDr. V. U., K., trovy exekúcie v sume 25,90 €, a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 CoE/488/2010-34 z 20. októbra 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“), ktorým potvrdil označené uznesenie okresného súdu v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách exekúcie.

Sťažovateľ bol trestne stíhaný pre trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Trestného zákona. Zo sťažnosti vyplynulo, že „*Dňa 10. 6. 2003 mal byť obvinený J. F. na OO PZ na sídlisku v K. vypočutý vo veci oznámenia jeho dcéry L. na neho, avšak obvinený uviedol, že na tamojšej súčasťi odmieta vypovedať, že sa jedná o tú istú súčasť, ktorá proti nemu zakročovala. V rámci výsluchu 12. 6. 2003, keď vypovedal vo veci svojho*

trestného oznámenia na dcéru L. výslovne vzniesol námietku zaujatosti a požiadal, aby vo veci konalo iné obvodné oddelenie preto, že OO PZ na sídlisku v K. je zaujaté a na jeho hliadku podal trestné oznámenie Inšpekcii Ministerstva vnútra SR.

Vzhľadom na to, že uvedené trestné oznámenie obvineného J. F. na dcéru L., pre trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Trestného zákona bolo odmietnuté podľa § 159 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, obvinený podal proti nemu sťažnosť, ktorá obsahovala nielen slovné útoky na príslušníkov OO PZ na sídlisku v K., ktoré boli predmetom trestného konania vo veci, v ktorej bolo podané dovolanie, ale opakovane aj námietku zaujatosti.“.

Zo sťažnosti ďalej vyplynulo, že sťažovateľ bol následne „predvolaný 21. 8. 2003 na výsluch na 26. 8. 2003, na ktorý sa nedostavil s odôvodnením, že nebolo rozhodnuté o jeho námietke a preto sa na ďalšie výzvy pred orgán OO PZ na sídlisku v K. nedostaví. Vzápätí mu bola pre neuposlúchnutie výzvy dostaviť sa na výsluch uznesením uložená poriadková pokuta 30 000.- Sk a sťažnosť proti tomuto uzneseniu bola podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá. Obvinený J. F. následne pri svojom výsluchu 3. 9. 2003 opakovane žiadal o objasňovanie tejto veci inou súčasťou polície, avšak bezvýsledne. Odmietal sa k veci vyjadrovať pred orgánom, ktorý bol podľa jeho názoru zaujatý a o jeho námietke nebolo rozhodnuté.

Dňa 4. 9. 2003 policajný orgán PZ z Obvodného oddelenia PZ na sídlisku v K. npor. Š. Š. uznesením podľa § 31 ods. 2 Trestného poriadku rozhodol, že je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného J. F. preto, že tento si na neho podal sťažnosť na nadriadenej zložke PZ a na iných inštitúciách. Rovnako znejúcimi uzneseniami z toho istého dňa sa vylúčili aj ostatné policajné orgány OO PZ na sídlisku v K.

Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v K. sp. zn. ORP-16-38/0PP-2003, zo 17. 9. 2003 bola nakoniec trestná vec obvineného J. F. odňatá OO PZ sídlisko v K. a prikázaná OO PZ K...

Okresný súd Košice II taktiež nezobral na zreteľ, že úkony prípravného konania sú neplatné, teda, že vlastne prípravné konanie ako zákonný predpoklad pre podanie obžaloby nebolo vykonané v súlade so zákonom a vec nevrátil prokurátorovi na došetrenie, ale

vo veci konal vydaním trestného rozkazu a neskôr po jeho zrušení na základe odporu podaného obvineným hlavným pojednávaním až vydaním odsudzujúceho rozsudku.

Krajský súd v Košiciach tento nedostatok rovnako nenapravil a navyše pri opakovanom rozhodovaní o odvolaní obvineného J. F. tomuto nevyhovel a nepoužil ustanovenie § 16 ods. 1 Trestného zákona, pretože prehliadol, že trestný zákon č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Trestného zákona ani podobný trestný čin s takými zákonnými znakmi ako predchádzajúci Trestný zákon neobsahoval...

Rozsudok okresného súdu sa v dôsledku uvedeného stal právoplatným zamietnutím odvolania obvineného J. F. uznesením krajského súdu. Uznesenie krajského súdu bolo obvinenému J. F. doručené najneskôr 15. 1. 2007.“.

Sťažovateľ podal proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu dovolanie. Sťažovateľ v tejto súvislosti v sťažnosti okrem iného uvádza, že „NS SR v rozsudku 6 Tdo 6/2008 zo dňa 13. 6. 2008 v trestnej veci obvineného J. F. pre trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2) Trestného zákona (zákon číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinný do 1. 1. 2006) prerokoval na verejnom zasadnutí 13. 6. 2008 v Bratislave dovolanie, ktoré podal obvinený, zatiaľ čo J. F. prostredníctvom svojho obhajcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. 8. 2006, sp. zn. 7 To 8/2006 a podľa § 368 ods. 1, § 377, § 383, § 384 ods. 1, § 385 ods. 1, § 386, § 388 ods. 1 tr. por. (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), rozhodol, že právoplatným uznesením KS v Košiciach z 30. 8. 2006, sp. zn. 7 To 8/2006, bol z dôvodov v § 371 ods. 1 písm. c, písm. e) písm. g) Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) porušený zákon v ustanoveniach § 16 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006 a § 256 Tr. por. účinného do 1. 1. 2006 a konaním, ktoré mu predchádzalo aj v ustanovení § 2 ods. 1, ods. 13 a § 31 ods. 2 tr. por. účinného do 1. 12. 2003 v neprospech obvineného J. F. Napadnuté uznesenie sa zrušuje.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Košice II z 29. 11. 2005 sp. zn. 6 T 198/03, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Košice II sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.“.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že vzhľadom na uvedené okolnosti považuje „rozhodnutie OS Košice II zo dňa 5. 8. 2010 pod sp. zn. 37 Er/1671/2003 v tej časti, kde povinného J. F. súd zaväzuje uhradiť súdnemu exekútorovi JUDr. V. U., K., trovy exekúcie spolu vo výške 25,9.- Eur, a to do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 10. 2010 pod sp. zn. 2 CoE/488/2010 za nezákonné. Trovy exekúcie vo výške 25,9.-Eur nie sú veľkou sumou“, ale považuje „za nespravodlivé a nezákonné, aby ich mal platiť navrhovateľ vzhľadom na závery uvedené v rozsudku NS SR 6 Tdo 6/2008 zo dňa 13. 6. 2008.

Uznesenie Okresného súdu Košice II pod sp. zn. 37Er/1671/2003 zo dňa 5. 8. 2010 prevzal navrhovateľ 24. 8. 2010. Okresný súd Košice II v exekučnej veci oprávneného SR - Krajské riaditeľstvo PZ v K., proti povinnému J. F., trvalé bytom K. o vymoženie pohľadávky vo výške 995,90.- Eur s prísl. rozhodol tak, že exekúciu zastavil a povinného zaviazal uhradiť súdnemu exekútorovi JUDr. V. U., K. trovy exekúcie spolu vo výške 25,9.- Eur, a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal J. F. odvolanie dňa 25. 8. 2010, ktoré zdôvodnil tým, že nezákonné konanie Okresného súdu Košice II uvádza rozsudok NS SR 6 Tdo 6/2008, v ktorom rozsudku je okrem iného uvedené Celé prípravné konanie vykonal vylúčený orgán, nemožno naň prihliadať, pretože je neplatné a od samého počiatku vrátane uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že „dňa 15. 12. 2010 prevzal navrhovateľ uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 10. 2010 pod spisovou značkou 2CoE/488/2010, ktorým uznesením bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 37 Er 1671/2003, Ex 473/2003 zo dňa 5. 8. 2010“.

Odvolávajúc sa na označený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Tdo 6/2008 z 13. júna 2008, ktorým tento súd rozhodol, že právoplatným uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To/8/2006 z 30. augusta 2006 a konaním,

ktoré mu predchádzalo, bol v jeho neprospech porušený zákon, sťažovateľ tvrdí, že „z dôvodu, že celé prípravné konanie vykonal vylúčený orgán, nemožno naň prihliadať, pretože je neplatné od samého počiatku vrátane uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Teda vzťahuje sa to aj na uznesenie zo dňa 27. 8. 2003, ktorým bola obvinenému uložená poriadková pokuta v sume 30 000.- Sk a vzťahuje sa to aj na trovy konania pre exekútora vo výške 25,9.- Eur.“. Preto považuje sťažovateľ uznesenie krajského súdu č. k. 2 CoE/488/2010-34 z 20. októbra 2010 za nespravodlivé a nezákonné.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti náležom takto rozhodol:

„Základné právo navrhovateľa J. F. na súdnu ochranu zaručenú v čl. 46/1 Ústavy SR a na spravodlivé súdne konanie zaručené v článku 6/1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené v tej časti uznesenia Okresného súdu Košice II pod sp. zn. - 37Er/1671/2003, Ex 473/2003 zo dňa 5. 8. 2010, kde J. F. bol zaviazaný uhradiť súdnemu exekútorovi JUDr. V. U., K. trovy exekúcie spolu vo výške 25,9.- eur, a to do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia, ako aj uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 10. 2010 pod sp. zn. 2CoE/488/2010, ktorým, bolo potvrdené rozhodnutie Okresného súdu Košice II.

Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. 10. 2010 pod sp. zn. 2 CoE/488/2010 a uznesenie Okresného súdu Košice II zo dňa 5. 8. 2010 pod sp. zn. 37 Er/1671/2003, v tej časti, kde navrhovateľ bol zaviazaný uhradiť súdnemu exekútorovi JUDr. V. U., K. trovy exekúcie spolu vo výške 25,9.- Eur, a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto uznesenia, ako nezákonné.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi primerané zadostučinenie v sume 4.000.- Eur do dvoch mesiacov od doručenia nálezu a nahradiť trovy právneho zastúpenia vo výške 261,82.- Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa do Slovenskej sporiteľne, a. s. Pobočka K., na číslo účtu...“

Sťažovateľ 14. februára 2011 svoju sťažnosť doplnil o zdôvodnenie finančného zadostučinenia za nezákonné rozhodnutie vo veci sp. zn. 37 Er/1671/2003 a z dôvodu „23 podaní, 139 kópií podaní a rozhodnutí, straty stoviek hodín, a 7 rokov psychickej ujmy“

žiada „4000 Eur zadosťučinenia“ a ďalej špecifikoval náklady finančného „zadosťučinenia“ takto:

„Oboznámenia s rozhodnutiami 10 x 91,26 = 912,60 Eur

Napísanie podaní 23 x 91,26 = 2099,67 Eur

Režijný paušál kópie 139 x 7,21 = 1 002,19 Eur

Strata času 100 x 24,04 = 2 404 Eur

Poštovné 32 Eur

Cestovné 71 Eur

Odškodné za 7 rokov psychickej ujmy 1500 Eur

Spolu 8 021,46 Eur.“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní uznesením z 3. marca 2011 prijal sťažnosť podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 2 CoE/488/2010 z 20. októbra 2010.

Po prijatí sťažnosti vyzval ústavný súd 17. marca 2011 krajský súd, aby sa vyjadril k sťažnosti a aby oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Krajský súd na výzvu ústavného súdu vo svojom vyjadrení z 5. mája 2011 uviedol:

«Dňa 09. 12. 2003 bol súdnej exekútorke JUDr. V. U. doručený návrh oprávneného Krajského riaditeľstva Policajného zboru v K. so sídlom K., proti povinnému J. F. (sťažovateľovi), na vykonanie exekúcie - peňažnej pohľadávky v sume 30 000,- Sk.

Exekučným titulom bolo právoplatné a vykonateľné uznesenie Obvodného oddelenia Policajného zboru, K., zo dňa 27. 08. 2003, č. ČVS: ORP-396/2003. Označený exekučný titul tvoril prílohu návrhu.

Dňa 19. 12. 2003 bola Okresnému súdu Košice II doručená žiadosť súdnej exekútorke JUDr. V. U. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Košice II poverením zo dňa 21. 01. 2004, č. 37 Er 1671/2003 poveril súdnu exekútorku JUDr. V. U. vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia (správne malo byť uznesenia - poznámka spracovateľa vyjadrenia) Obvodného oddelenia PZ v K. zo dňa 27. 08. 2003, č. ORP-396/2003 oprávneného Krajského riaditeľstva Policajného zboru v K., proti povinnému J. F., K., na vymoženie sumy 30 000,- Sk a trov exekúcie.

Dňa 26. 02. 2004 vydala súdna exekútorka upovedomenie o začatí exekúcie č. k. Ex 473/2003-3, ktoré bolo povinnému doručené dňa 10. 03. 2004.

Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podal povinný v zákonnej lehote námietky, ktoré boli doručené súdnej exekútorke dňa 18. 03. 2004.

Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 23. 02. 2006, č. k. 37 Er 1671/2003-15 námietky povinného proti exekúcii zamietol. Uvedené uznesenie bolo povinnému doručené dňa 07. 04. 2006. (Pre úplnosť poznamenávame, že uvedené uznesenie bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou a povinný opravný prostriedok nevyužil).

Dňa 02. 08. 2010 bol Okresnému súdu Košice II doručený „podnet“ súdnej exekútorke na zastavenie exekúcie.

Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 05. 08. 2010, č. k. 37 Er 1671/2003-27 exekúciu zastavil (podľa § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku, lebo po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané).

Povinného zaviazal uhradiť súdnej exekútorke (JUDr. V. U.) trovy exekúcie v sume 25,9 € do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia (podľa § 197 ods. 1 a nasl. Exekučného poriadku). Aj toto rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník. Uvedené uznesenie bolo doručené povinnému dňa 24. 08. 2010.

Proti tomuto uzneseniu podal povinný v zákonnej lehote odvolanie (viď č. l. 29 spisu). V odvolaní označil napadnuté uznesenie z 05. 08. 2010 sp. zn. 37 Er 1671/2003 ako nezákonné. V dôvodoch odvolania uviedol, že „nezákonné rozhodnutie z 05. 08. 2010, bolo vynesené na okradnutie mňa o 25,9 €, za trestné konanie sudcov Okresného súdu Košice II. Poverenie na vykonanie exekúcie vydal súd podľa záujmov polície bez riešenia podľa zákona. Nezákonné konanie Okresného súdu uvádza rozsudok NS SR sp. zn. 6 To 6/2008, z ktorého časť citoval. Nakoľko exekúcia č. 37 Er 1671/2003 nebola riešená ani podľa

uvedenia v rozsudku NS SR sp. zn. 6 Tdo 6/2008, preto trovy exekúcie 25,9 € uhradí K., ktorý podporuje sudcov v nezákonnom konaní“.

Zákonný sudca Okresného súdu Košice II odvolaniu povinného proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka nevyhovel a podľa § 374 ods. 4 O.s.p. vec predložil odvolaciemu súdu - Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie.

Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 20. októbra 2010 č. k. 2 CoE 488/2010-34 potvrdil uznesenie v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách exekúcie. Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Uvedené rozhodnutia súdov (exekučného aj odvolacieho) sú právoplatné a tak nám neprislúcha preskúmať ich vecnú správnosť ani ich zákonnosť.

Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti, dovoľujeme si poznamenať, že v spisovom elaboráte Okresného súdu Košice II, sp. zn. 37 Er 1671/2003 sa nenachádza žiadne rozhodnutie, ktorým by bolo zrušené rozhodnutie tvoriace exekučný titul, resp. aspoň tvrdenia, že existujúce uznesenie Obvodného oddelenia PZ K., z 27. 08. 2003 č. ORP-396/2003, po svojom vydaní stratilo účinnosť.

V označenom spise sa nenachádza ani návrh na zastavenie exekúcie zo strany povinného od 07. 04. 2006, t. j. od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým boli zamietnuté námietky povinného proti exekúcii.

Nech je nám odpustené, ale pripomíname starodávnu paroimia – IURA VIGILANTIBUS NON DORMIENTIBUS PROSUNT – práva sú dané v prospech bdelych a nie spiacich.

Domnievame sa, že sťažovateľ nepatričné vyčíta exekučnému súdu, resp. odvolaciemu súdu, že nesledoval osud jeho trestného konania.

Pre objektívne posúdenie ústavnej sťažnosti dovoľujeme si Vám predložiť spisový elaborát Okresného súdu Košice II sp. zn. Er 1671/2003. Po nahliadnutí prosíme spis vrátiť Krajskému súdu v Košiciach k sp. zn. SprV/245/2011.

Súhlasíme s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania v predmetnej sťažnosti.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhujeme ústavnú sťažnosť odmietnuť.»

Na výzvu ústavného súdu z 11. mája 2011 doručil právny zástupca sťažovateľa 23. mája 2011 ústavnému súdu toto stanovisko k vyjadreniu krajského súdu:

«K tomuto vyjadreniu uvádzam následovne: v plnej miere trváme na ústavnej sťažnosti, ktorú sme podali dňa 23. 1. 2011.

Predmetné vyjadrenie Krajského súdu v Košiciach je zavádzajúce.

Prílohou našej ústavnej sťažnosti v bode č. 26 bol aj rozsudok Najvyššieho súdu SR pod číslom 6 Tdo 6/2008 zo dňa 13. 6. 2008, z ktorého citujem časť odôvodnenia zo strany číslo 10 až 11.

„Z dôvodu, že celé prípravné konanie vykonal vylúčený orgán, nemožno naň prihliadať, pretože je neplatné od samého počiatku vrátane uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Obvodné oddelenie PZ Košice Západ si po prikázaní veci tejto policajnej súčasti všetky úkony vylúčeného orgánu osvojilo, oboznámilo s nimi obvineného J. F. a predložilo ich s návrhom na podanie obžaloby prokurátorovi.

Prokurátor Okresnej prokuratúry K. bez toho, aby zistil uvedené závažné pochybenie vypracoval obžalobu, ktorú neskôr i zastupoval pred súdom.

Okresný súd Košice II taktiež nezobral na zreteľ, že úkony prípravného konania sú neplatné, teda, že vlastne prípravné konanie ako zákonný predpoklad pre podanie obžaloby nebolo vykonané v súlade so zákonom a vec nevrátil prokurátorovi na došetrenie, ale vo veci konal vydaním trestného rozkazu a neskôr po jeho zrušení na základe odporu podaného obvineným, hlavným pojednávaním až vydaním odsudzujúceho rozsudku.

Krajský súd v Košiciach tento nedostatok rovnako nenapravil a navyše pri opakovanom rozhodovaní o odvolaní obvineného J. F. tomuto nevyhovel a nepoužil ustanovenie § 16 ods. 1 Tr. zák., pretože prehliadol, že Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 tr. zák. ani podobný trestný čin s takýmito zákonnými znakmi ako predchádzajúci Trestný zákon neobsahoval.“

Keď je prípravné konanie neplatné od samého počiatku tak sa to má vzťahovať aj na exekučný titul uznesenie Obvodného oddelenia PZ K. pod ČVS: ORP-396/2003 zo dňa 27. 8. 2003 o uložení poriadkovej pokuty, ktoré vydal vylúčený orgán npor. Š. Š., nakoľko aj toto uznesenie je súčasťou prípravného konania.

Citujem zase z odôvodnenia rozsudku NS SR 6T do 6/2008 zo dňa 13. 6. 2008 zo strany č. 6 odôvodnenia:

„Dňa 4. 9. 2003 policajný orgán PZ z Obvodného oddelenia PZ na sídlisku v K. npor. Š. Š. uznesením podľa § 31 ods. 2 tr. por. rozhodol, že je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného J. F. preto, že tento si na neho podal sťažnosť na nadriadenej zložke PZ a na iných inštitúciách. Rovnako znejúcimi uzneseniami z toho istého dňa sa vylúčili aj ostatné policajné orgány OO PZ na sídlisku v K.“

Ešte citujem z odôvodnenia zo strany číslo 6 rozsudku...: „Vzhľadom na to, že uvedené trestné oznámenie obvineného J. F. na dcéru L., pre trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a tr. zák. bolo odmietnuté podľa § 159 ods. 1 písmena c/ Tr. por. obvinený podal proti nemu sťažnosť, ktorá obsahovala nielen slovné útoky na príslušníkov OO PZ na sídlisku v K., ktoré boli predmetom trestného konania vo veci, v ktorej bolo podané dovolanie, ale opakovane aj námietku zaujatosti.

Obvinený J. F. podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia pre trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Tr. zák. /z 15. 8. 2003/ sťažnosť, ktorá bola zamietnutá. Následne bol predvolaný 21. 8. 2003 na výsluch na 26. augusta 2003, na ktorý sa nedostavil s odôvodnením, že nebolo rozhodnuté o jeho námietke a preto sa na ďalšie výzvy pred orgán OO PZ na sídlisku v K. nedostaví. Vzápätí mu bola pre neuposlušnosť výzvy dostaviť sa na výsluch uznesením uložená poriadková pokuta 30 000,- Sk a sťažnosť proti tomuto uzneseniu bola podľa § 148 ods. 1 písm. c/ tr. por. zamietnutá. Obvinený J. F. následne pri svojom výsluchu 3. 9. 2003 opakovane /ako v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia i proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty/ žiadal o objasňovanie tejto veci inou súčasťou polície, avšak bezvýsledne. Odmietal sa k veci vyjadrovať pred orgánom, ktorý bol podľa jeho názoru zaujatý a o jeho námietke nebolo rozhodnuté.“

Z tejto časti jasne vyplýva, že zo strany npor. Š. Š. došlo k pochybeniu a že pravdu mal môj klient. Uznesenie o uložení poriadkovej pokuty bolo vydané ako nezákonné, nakoľko nebolo rozhodnuté o námietke obvineného J. F.

Trovy exekúcie vo výške 25,9.- Eur nie sú veľkou sumou, ale považujeme za nespravodlivé a nezákonné, aby ich mal platiť navrhovateľ, ktorý bol v tomto konaní poškodeným a za pravdu mu dal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku zo dňa 13. 6. 2008

pod číslom konania 6 Tdo 6/2008. Je to dôchodca, ktorý má čo robiť, aby vyžil zo svojho dôchodku.

Všetky mnou spomínané okolnosti, ktoré som vyššie uviedol boli už uvedené v našej ústavnej sťažnosti dňa 23. 1. 2011, ale považoval som za potrebné ich ešte raz zopakovať.

Z vyjadrenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 5. 5. 2011 citujem „Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 23. 2. 2006, č. k. 37 Er 1671/2003-15 námietky povinného proti exekúcii zamietol. Uvedené uznesenie bolo povinnému doručené dňa 7. 4. 2006. /Pre úplnosť poznamenávame, že uvedené uznesenie bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou a povinný opravný prostriedok nevyužil.“

K tomuto uvádzam, že toto vyjadrenie Krajského súdu v Košiciach nezodpovedá skutočnosti, pretože môj klient prevzal rozhodnutie 37 Er 1671/2003 Okresného súdu Košice II vydané vyššou súdnou úradníčkou a hneď nato reagoval a podal aj opravný prostriedok, ktorý je uvedený v prílohe ústavnej sťažnosti pod bodom č. 15.

Môj klient J. F. proti uzneseniu OO PZ K. sídlisko pod ČVS: ORP-396/2003 zo dňa 27. 8. 2003 o uložení poriadkovej pokuty v sume 30.000.- Sk si riadne podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá, uznesením Okresnej prokuratúry K. pod číslom 1 Pv 1181/03-14. I proti tomuto rozhodnutiu si J. F. podal sťažnosť na Krajskú prokuratúru v K.

Krajská prokuratúra v K. na to reagovala prípisom pod číslom Kn 2485/03-11 dňa 2. 4. 2004, ktorého fotokópia je v prílohe ústavnej sťažnosti pod bodom č. 12.

Našu ústavnú sťažnosť zo dňa 23. 1. 2011, ktorú sme podali na Ústavný súd SR v Košiciach dňa 24. 1. 2011 považujeme za opodstatnenú a preto na nej trváme.

Všetko, čo sme považovali za potrebné k veci uviesť je v nej uvedené a k tomu bolo predložených aj 32 príloh.

Pre spravodlivé rozhodnutie vo veci Vám v prílohe pripájam ďalšie materiály, ktoré mi predložil môj klient a ktoré sa vzťahujú na daný prípad.

Všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre spravodlivé rozhodnutie vo veci sme Vám predložili.

Navrhovateľ trvá na tom, aby bolo vo veci ústne pojednávanie, nakoľko chce súdu preukázať skutočnosti dôležité pre spravodlivé rozhodnutie vo veci.

Ja, ako právny zástupca navrhovateľa si uplatňujem trovy právneho zastupovania voči Krajskému súdu v Košiciach.»

S prihliadnutím na uvedené oznámenie právneho zástupcu sťažovateľa, že sťažovateľ trvá na nariadení ústneho pojednávania v danej veci, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 1 zákona o ústavnom súde nariadil ústne pojednávanie na 28. júl 2011. Na ústnom pojednávaní sa zúčastnil sťažovateľ a jeho právny zástupca JUDr. J. G. Za krajský súd sa na ústnom pojednávaní nezúčastnil nikto; krajský súd svoju neúčasť neospravedlnil. V nadväznosti na toto zistenie ústavný súd konal bez prítomnosti zástupcu krajského súdu. Na ústnom pojednávaní sťažovateľ a jeho právny zástupca opakovane potvrdili skutočnosti, ktoré by mal ústavný súd zohľadniť pri svojom rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa. Právny zástupca si uplatnil na ústnom pojednávaní trovy konania za štyri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastupovania, vypracovanie písomnej sťažnosti, písomné stanovisko k vyjadreniu krajského súdu a účasť na ústnom pojednávaní) v celkovej sume 523,64 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že uznesením krajského súdu č. k. 2 CoE/488/2010-34 z 20. októbra 2010 v časti, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 37 Er 1671/2003-27 z 5. augusta 2010 v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách exekúcie, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.1 Skutkové okolnosti posudzovanej veci

Sťažovateľ bol trestne stíhaný pre trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. V rámci trestného stíhania bola sťažovateľovi uložená poriadková pokuta v sume 30 000 Sk uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. sp. zn. ČVS: ORP-396/2003 z 27. augusta 2003 z dôvodu jeho nedostavenia sa na výsluch 26. augusta 2003, na ktorý bol ako obvinený riadne predvolaný. Sťažovateľ sa na tento výsluch podľa svojho tvrdenia nedostavil z dôvodu, že nebolo rozhodnuté o ním vznesenej námietke zaujatosti proti Obvodnému oddeleniu Policajného zboru K. (ďalej len „OO PZ K.“), „*a preto sa na ďalšie výzvy pred orgán OO PZ na sídlisku v K. nedostaví*“, a na hliadku OO PZ K. podal trestné oznámenie Inšpekcii Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty podal sťažovateľ 3. septembra 2003 sťažnosť, o ktorom rozhodla Okresná prokuratúra K. uznesením č. k. 1 Pv 1181/03-14 z 12. septembra 2003 tak, že ju odmietla.

Sťažovateľ sa v ďalšom priebehu trestného stíhania opakovane odmietol vyjadrovať k veci pred policajným orgánom, ktorý bol podľa jeho názoru zaujatý a o jeho námietke zaujatosti nebolo rozhodnuté. Trestné stíhanie sťažovateľa vyústilo do rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 198/03 z 29. novembra 2005, ktorým bol uznaný za vinného z trestného činu útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ odvolal. Krajský súd uznesením sp. zn. 7 To 8/2006 z 30. augusta 2006 rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu krajského súdu dovolanie.

Najvyšší súd ako dovolací súd rozsudkom sp. zn. 6 Tdo 6/2008 z 13. júna 2008 rozhodol, že právoplatným uznesením krajského súdu sp. zn. 7 To 8/2008 z 30. augusta 2006 bol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), e) a g) Trestného poriadku porušený zákon v § 16 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 a § 256 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 a konaním, ktoré mu predchádzalo, aj v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 13 a § 31 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 1. decembra 2003 v neprospech sťažovateľa. V nadväznosti na to zrušil označené

uznesenie krajského súdu, označený rozsudok okresného súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok okresného súdu obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad, a prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Ešte pred vydaním označeného rozsudku najvyššieho súdu okresný súd poveril uznesením sp. zn. 37 Er 1671/2003 z 21. januára 2004 súdnu exekútorku vymožením poriadkovej pokuty uloženej sťažovateľovi uznesením OO PZ K. sp. zn. ČVS: ORP-396/2003 z 27. augusta 2003 v sume 30 000 Sk. Sťažovateľ uplatnil proti tejto exekúcii námietky, ktoré okresnému súdu doručila 5. mája 2004 súdna exekútorka; okresný súd námietky proti exekúcii zamietol.

Následne súdna exekútorka 29. júla 2010 podala okresnému súdu podnet na zastavenie exekúcie.

Okresný súd uznesením č. k. 37 Er 1671/2003-27 z 5. augusta 2010 exekúciu zastavil argumentujúc uplynutím trojročnej prekluzívnej lehoty na vykonanie exekúcie a zaviazal sťažovateľa uhradiť súdnej exekútorke trovy exekúcie v sume 25,90 € s odôvodnením, že

„Podľa ust. § 197 ods. 1 Exekučného poriadku náklady podľa § 196 uhrádza povinný.

Povinnosťou nahradiť exekútorovi trovy exekúciu zaviazal povinného, pretože oprávnený nezavinil zastavenie exekúcie. Oprávnený nemohol predvídať, že nebude možné vykonať exekúciu a vymôcť pohľadávku oprávneného pred uplynutím prekluzívnej lehoty.“

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 25. augusta 2010 odvolanie, v ktorom uviedol:

„Nezákonné uznesenie 37 Er/1671/2003 dňa 5. 8. 2010 bolo vynesené na okradnutie mňa o 25,9 Eur za trestné konanie sudcov Okresného súdu Košice II; Poverenie na vykonanie exekúcie vydal súd podľa záujmov polície bez riešenia podľa zákona.

Nezákonné konanie Okresného súdu Košice II. uvádza rozsudok NS SR 6 Tdo 6/2008 aj uvedenie: Celé prípravné konanie vykonal vylúčený orgán, nemôže naň prihliadať,

pretože je neplatné od samého počiatku vrátane uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

Nakoľko exekúcia 37 Er /1671/2003 nebola riešená ani podľa uvedenia v rozsudku NS 6 Tdo 6/2008 preto trovy exekúcie 25,9 Eur uhradí K., ktorý podporuje sudcov v nezákonnom konaní.“.

Krajský súd o odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. 2 CoE 488/20110-34 z 20. októbra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 37 Er 1671/2003-27 z 5. augusta 2010 v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách exekúcie.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil takto:

„Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 v spojení s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania preskúmal uznesenie v jeho napadnutej časti t. j. vo výroku o náhrade trov exekúcie a zistil, že neboli dôvody ani pre zmenu ani pre zrušenie uznesenia v tejto časti.

Uznesením z č. I. 15 zo dňa 23. 2. 2006 boli námietky povinného proti exekúcii zamietnuté. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 7. 4. 2006. Pri rozhodnutí vychádzal súd prvého stupňa z toho, že rozhodnutie o uložení pokuty sa stalo vykonateľným. Za tohto stavu už odvolací súd pri rozhodovaní o trovách exekúcie nemohol skúmať, či existoval alebo neexistoval titul pre nariadenie exekučného konania, pretože exekučné konanie bolo právoplatne zastavené. Zastavené bolo z dôvodu preklúzie. Preto vychádzajúc z ustanovení o náhrade trov exekúcie musel odvolací súd vychádzať z ustanovení § 196 a nasledujúcich Exekučného poriadku.

Podľa § 200 Exekučného poriadku, trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie. Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

Pokiaľ ide o náhradu trov exekúcie, túto upravuje § 197 ods. 1, podľa ktorého náklady podľa § 196 uhrádza povinný. Keďže v tomto konaní aj keď došlo k zastaveniu exekúcie nie je možné použiť ust. § 203 Exekučného poriadku, pretože k zastaveniu nedošlo zavinením oprávneného, správne rozhodol súd prvého stupňa, keď pri rozhodnutí o náhrade trov exekúcie vychádzal z ust. § 197 ods. 1 Exekučného poriadku, preto odvolací súd podľa

§ 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o náhrade trov exekúcie.

V odvolacom konaní odvolateľ nemal úspech a exekútorovi ani oprávnenému trovy nevznikli, preto odvolací súd náhradu trov exekučného konania účastníkom v odvolacom konaní nepriznal (§ 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.).“

Z odôvodnenia je zrejmé, že krajský súd sa ku kľúčovému dôvodu odvolania sťažovateľa v napadnutom uznesení nevyjadril.

Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie označeného uznesenia krajského súdu z hľadiska namietaného porušenia práv sťažovateľa.

K porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutou časťou označeného uznesenia krajského súdu malo dôjsť podľa sťažovateľa z toho dôvodu, že krajský súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil skutočnosť, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 6 Tdo 6/2008 z 13. júna 2008 v trestnej veci sťažovateľa na základe podania dovolania sťažovateľom rozhodol, že

„Právoplatným uznesením Krajského súdu v Košiciach z 30. augusta 2006, sp. zn. 7 To 8/2006 (ktorým bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 6 T 198/03-27 z 29. novembra 2005, ktorým bol uznaný za vinného z trestného činu útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006, pozn.), bol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/ Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) porušený zákon v ustanoveniach § 16 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 a konaním, ktoré mu predchádzalo aj v ustanovení § 2 ods. 1, ods. 13 a § 31 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. decembra 2003 v neprospech obvineného J. F.“

V nadväznosti na toto najvyšší súd zrušil označeným rozsudkom aj už označený rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 T 198/03 z 29. novembra 2005, ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na tento zrušený rozsudok, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Najvyšší súd pri preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti výrokov uznesenia krajského súdu sp. zn. 7 To 8/2006 z 30. augusta 2006 konštatoval, že „zistil jednak zásadné porušenie práva na obhajobu, jednak, že vo veci konal a rozhodol (nie alebo) orgán činný v trestnom konaní, ktorý bol (a nie len mal byť) vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania a pre neplatnosť úkonov vykonaných vylúčeným orgánom boli aj nasledujúce dovolaním napádané rozhodnutia súdov založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“.

Z označeného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že

„Dňa 10. júna 2003 mal byť obvinený J. F. na OO PZ na sídlisku v K. vypočutý vo veci oznámenia jeho dcéry L. na neho, avšak obvinený uviedol, že na tamojšej súčasťi odmieta vypovedať z dôvodu, že sa jedná o tú istú súčasť, ktorá proti nemu zakročovala. V rámci výsluchu 12. júna 2003, keď vypovedal vo veci svojho trestného oznámenia na dcéru L. výslovne vzniesol námietku zaujatosti a požiadal, aby vo veci konalo iné obvodné oddelenie preto, že OO PZ na sídlisku v K. je zaujaté a na jeho hliadku podal trestné oznámenie Inšpekcii Ministerstva vnútra SR.

Vzhľadom na to, že uvedené trestné oznámenie obvineného J. F. na dcéru L., pre trestný čin násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a Tr. zák. bolo odmietnuté podľa § 159 ods. 1 písm. c/ Tr. por., obvinený podal proti nemu sťažnosť, ktorá obsahovala nielen slovné útoky na príslušníkov OO PZ na sídlisku v K., ktoré boli predmetom trestného konania vo veci, v ktorej bolo podané dovolanie, ale opakovane aj námietku zaujatosti.

Obvinený J. F. podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia pre trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Tr. zák. (z 15. augusta 2003) sťažnosť, ktorá bola zamietnutá. Následne bol predvolaný 21. augusta 2003 na výsluch na 26. augusta 2003, na ktorý sa nedostavil s odôvodnením, že nebolo rozhodnuté o jeho námietke a preto sa na ďalšie výzvy pred orgán OO PZ na sídlisku v K. nedostaví. Vzápätí mu bola pre neuposlúchnutie výzvy dostaviť sa na výsluch uznesením uložená poriadková pokuta 30 000 Sk a sťažnosť proti tomuto uzneseniu bola podľa § 148 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietnutá. Obvinený J. F. následne pri svojom výsluchu 3. septembra 2003 opakovane (ako v sťažnosti

proti uzneseniu o vznesení obvinenia i proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty) žiadal o objasňovanie tejto veci inou súčasťou polície, avšak bezvýsledne. Odmietal sa k veci vyjadrovať pred orgánom, ktorý bol podľa jeho názoru zaujatý a o jeho námietke nebolo rozhodnuté.

Dňa 4. septembra 2003 policajný orgán PZ z Obvodného oddelenia PZ na sídlisku v K. npor. Š. Š. uznesením podľa § 31 ods. 2 Tr. por. rozhodol, že je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obvineného J. F. preto, že tento si na neho podal sťažnosť na nadriadenej zložke Policajného zboru a na iných inštitúciách. Rovnako znejúcimi uzneseniami z toho istého dňa sa vylúčili aj ostatné policajné orgány OO PZ na sídlisku v K.

Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v K., sp. zn. ORP-16-38/OPP-2003, zo 17. septembra 2003 bola nakoniec trestná vec obvineného J. F. odňatá OO PZ sídlisko v K. a prikázaná OO PZ K. “.

V súvislosti s činom, ktorý mal byť trestným činom, za ktorý bol uznaný sťažovateľ za vinného, najvyšší súd konštatoval, že „hodnotiac však po preskúmaní predloženého spisu a prihliadajúc na všetky okolnosti prípadu, a najmä však na neadekvátny služobný zákrok hliadky, je možné konštatovať, že stupeň nebezpečnosti reakcie obvineného pre spoločnosť na zákrok hliadky polície nebol ani nepatrný. Tento skutok preto ani nemal byť posudzovaný ako trestný čin. “.

V súvislosti so vznesenou námietkou zaujatosti proti OO PZ K. a k spôsobu jej vybavenia najvyšší súd v odôvodnení označeného rozsudku uviedol:

„Oveľa závažnejšie a významnejšie z hľadiska posudzovania dôvodnosti podaného dovolania je skutočnosť, že celé prípravné konanie od začatia trestného stíhania v tejto veci až po vyžiadanie správ o povesti a registra trestov vykonal orgán, ktorý bol vylúčený a nie len preto, že tak sám o sebe rozhodol uznesením zo 4. septembra 2003 preto, že tak naliehal obvinený J. F. ale preto, že pre jeho pomer k veci i k osobe obvineného bolo možné mať pochybnosti o jeho nezaujatosti od začiatku konania. Takáto pochybnosť by vznikla pre jeho pomer k veci a k osobám, ktorých sa to týkalo u ktoréhokoľvek príslušníka Policajného zboru z OO PZ, či už išlo o vzťah k obvinenému, jeho dcére alebo zakročujúcim

príslušníkom, resp. i všetkým, ktorí v tom čase pracovali na OO PZ v K., pretože obsah slovného útoku smeroval nepriamo voči všetkým tam slúžiacim príslušníkom.

Prvým úkonom orgánu PZ z tejto súčasti PZ preto malo byť vyhotovenie uznesenia o svojom vylúčení z vykonávania úkonov nielen trestného ale aj priestupkového konania najmä za situácie, že aj riaditeľ tohto Obvodného oddelenia PZ sa do veci osobne zainteresoval.

Podľa § 30 ods. 1 Tr. por. z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 31 ods. 2 Tr. por. v ostatných prípadoch o vylúčení z dôvodov uvedených v § 30 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody dotýkajú a to aj bez návrhu. O tom, či je vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý rozhoduje v senáte, rozhodne tento senát.

Z dôvodu, že celé prípravné konanie vykonal vylúčený orgán, nemožno naň prihliadať, pretože je neplatné od samého počiatku vrátane uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Obvodné oddelenie PZ K. si po prikázaní veci tejto policajnej súčasti všetky úkony vylúčeného orgánu osvojilo, oboznámilo s nimi obvineného J. F. a predložilo ich s návrhom na podanie obžaloby prokurátorovi.

Prokurátor Okresnej prokuratúry K. bez toho, aby zistil uvedené závažné pochybenie vypracoval obžalobu, ktorú neskôr i zastupoval pred súdom.

Okresný súd Košice II taktiež nezobral na zreteľ, že úkony prípravného konania sú neplatné, teda, že vlastne prípravné konanie ako zákonný predpoklad pre podanie obžaloby nebolo vykonané v súlade so zákonom a vec nevrátil prokurátorovi na došetrenie, ale vo veci konal vydaním trestného rozkazu a neskôr po jeho zrušení na základe odporu podaného obvineným hlavným pojednávaním až vydaním odsudzujúceho rozsudku.

Krajský súd v Košiciach tento nedostatok rovnako nenapravil a navyše pri opakovanom rozhodovaní o odvolaní obvineného J. F. tomuto nevyhovел a nepoužil ustanovenie § 16 ods. 1 Tr. zák. pretože prehliadol, že Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Tr. zák. ani

podobný trestný čin s takými zákonnými znakmi ako predchádzajúci Trestný zákon neobsahoval.

Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd rozhodujúci o mimoriadnom opravnom prostriedku – dovolaní, je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvého a druhého stupňa. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Ak dovolací súd v tomto prerokúvanom prípade v predchádzajúcom texte popisoval konanie obvineného, jeho dcéry a zakročujúcej hliadky polície, urobil tak jedine z dôvodu, aby mohol poukázať neskôr, že vo veci konal fakticky a nie formálne vylúčený orgán.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorý je určený k náprave v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení, čo celkom zreteľne vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), resp. aj z ustanovenia § 374 ods. 3 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov). Tento mimoriadny opravný prostriedok neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Samotnú správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať už aj z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať.

Z pohľadu dovolacieho súdu treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov). Pokiaľ tomu tak nie je, a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu a jeho podstatou sú námietky správnosti

skutkových zistení alebo hodnotenia dôkazov súdmi nižšieho stupňa, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov).

V prerokúvanom prípade tomu tak nebolo. Namieste bola nielen námietka spočívajúca v tvrdení, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený (§ 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. účinného od 1. januára 2006), ale v nadväznosti na tento dovolací dôvod aj ďalšie – uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ uvedeného Trestného poriadku. Tým, že prípravné konanie bolo vykonané vylúčeným orgánom, nebolo možné preto prihliadať na žiaden úkon ani rozhodnutie v ňom vykonané týmto vylúčeným orgánom. Ak napriek tomu bola podaná obžaloba a vykonané celé ďalšie súdne konanie, bolo ním porušené zásadným spôsobom právo na obhajobu a všetky nasledujúce súdne rozhodnutia boli založené na dôkazoch, ktoré neboli súdmi vykonané zákonným spôsobom. Tým došlo k porušeniu ustanovení §§ 2 ods. 1 a 13 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podľa ktorých nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený ináč, než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon a ten, proti ktorému sa trestné konanie vedie, musí byť v každom období konania poučený o právach umožňujúcich mu plné uplatnenie obhajoby a o tom, že si môže aj zvoliť obhajcu; všetky orgány činné v trestnom konaní sú povinné umožniť mu uplatnenie jeho práv.

Uvedeným postupom policajných orgánov bolo preto porušené právo obvineného, aby v jeho veci konal nezaujatý orgán a taktiež, keďže taký zaujatý a vylúčený orgán predsa len vykonal celé prípravné konanie, ktoré bolo podkladom pre obžalobu a pre konanie súdu, boli porušené i práva obvineného J. F. na obhajobu a dôkazy nemohli byť a neboli vykonané predpokladaným zákonným spôsobom. Tým boli naplnené dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/ Tr. por., ktorých sa obvinený J. F. úspešne dovolal.

Navyše mimo dovolacích dôvodov, avšak ako ich dôsledok, i Krajský súd v Košiciach pochybil, keď nevzal na zreteľ zmenený Trestný zákon a odvolanie obvineného J. F. ako nedôvodné zamietol.“

V nadväznosti na označený rozsudok najvyššieho súdu okresný súd uznesením č. k. 6 T 36/2008-212 z 30. júna 2008 podľa § 350 ods. 2 Trestného poriadku s použitím § 241

ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie sťažovateľa pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin útoku na štátny orgán podľa § 154 ods. 2 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005), ktorého sa mal dopustiť tým, že *„dňa 6. 7. 2003 v K. vo svojej písomnej sťažnosti proti uzneseniu policajného orgánu Obvodného oddelenia Policajného zboru K. sp.zn.: ORP-/KVP-2003 zo dňa 30. 6. 2003 uviedol, že policajná hliadka PZ K. naviedla jeho dcéru na krivú výpoveď, neoprávnene vtrhla do jeho bytu, vykráda byty a služobné motorové vozidlo používa na odvoz ukradnutých vecí, čo nezodpovedalo skutočnosti, keďže skutok nie je trestným činom.“*; toto uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 18. júla 2008.

II.2 Právne východiská

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06).

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavit' jednak vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi.

Ústavný súd už judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou.

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Ak všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997), avšak musí zodpovedať požiadavkám zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) (v spojení s § 167 ods. 2 OSP). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je

pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

II.3 Závery

Z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti namietaného uznesenia krajského súdu bolo podstatné posúdiť, či sa krajský súd v jeho odôvodnení primeraným spôsobom vysporiadal s kľúčovou odvolacou námietkou sťažovateľa.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu č. k. 2 CoE/488/2010-34 z 20. októbra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 37 Er 1671/2003-27 z 5. augusta 2010 v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách exekúcie, možno vyvodiť, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že v danom prípade „*aj keď došlo k zastaveniu exekúcie nie je možné použiť ust. § 203 Exekučného poriadku* (podľa ktorého ak dôjde k zastaveniu exekúciu zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie, pozn.), *pretože k zastaveniu nedošlo zavinením oprávneného*“, a preto náklady podľa § 196 Exekučného poriadku uhrádza povinný, t. j. sťažovateľ, pričom na jeho kľúčovú (a v podstate jedínú, pozn.) odvolaciu námietku v podstate nereagoval.

Sťažovateľ v odvolaní argumentoval rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 6/2008 z 13. júna 2008 (rozhodnutie o jeho dovolaní, pozn.) a jeho derogačnými účinkami na všetky rozhodnutia, ktoré boli prijaté v trestnom konaní. Za týchto okolností bolo úlohou krajského súdu ako odvolacieho súdu podľa názoru ústavného súdu v prvom rade vyrovnáť sa najmä s tým, či označeným rozsudkom najvyššieho súdu došlo aj k zrušeniu uznesenia OO PZ K. sp. zn. ČVS: ORP-396/2003 z 27. augusta 2003, ktorým bola sťažovateľovi uložená poriadková pokuta v spojení s uznesením Okresnej prokuratúry K. č. k. 1 Pv 1181/03-14 z 12. septembra 2003, t. j. či právoplatný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 6/2008 z 13. júna 2008 sa svojimi derogačnými účinkami vzťahuje aj na toto rozhodnutie, ktoré v danom prípade v rámci exekučného konania plnilo funkciu exekučného titulu. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 6/2008 z 13. júna 2008, v ktorom najvyšší súd vyslovil právny názor, že celé prípravné konanie, do ktorého spadá aj uloženie poriadkovej pokuty,

vykonal vylúčený orgán, a nemožno naň prihliadať, pretože je neplatné od samého začiatku vrátane uznesení o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Podľa názoru ústavného súdu by o ústavnej akceptovateľnosti namietaného uznesenia krajského súdu bolo možné uvažovať iba vtedy, ak by sa krajský súd v ňom primeraným spôsobom vysporiadal s touto otázkou. Krajský súd však „obišiel“ tento vlastne jediný relevantný odvolací dôvod uplatnený sťažovateľom a existenciu exekučného titulu vo väzbe na označený rozsudok najvyššieho súdu vôbec neskúmal. Vzhľadom na uvedené podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie krajského súdu nie je ústavne udržateľné.

Vo vzťahu k poskytnutiu ústavnoprávnej ochrany vzhľadom na výšku vymáhanej sumy napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd uvádza, že v danom prípade síce ide o „bagateľnú sumu“, ktorá podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 414/2010) nepožíva v zásade ústavnoprávnu ochranu, ale pritom súčasne pripúšťa, že takáto ochrana prichádza do úvahy vo výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd. Za také považuje ústavný súd v danom prípade trestné konanie, v ktorom sa rozhodovalo o vine a treste sťažovateľa, ktoré bolo vyhlásené za nezákonné v rozsahu uvedenom vo výroku označeného rozsudku najvyššieho súdu, a túto skutočnosť zohľadnil pri svojom rozhodovaní v tejto veci.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa zoberal do úvahy, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu, ktoré je v demokratickej spoločnosti natoľko favorizované, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie, či dokonca popretie (I. ÚS 2/08).

Vo svojej doterajšej judikatúre sa ústavný súd už priklonil k zásade prednosti ústavne konformného výkladu, pričom v konaniach o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zdôrazňuje, že z tejto zásady „vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí

plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd.“ (II. ÚS 148/06, m. m. tiež IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 95/08).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, pričom pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov vychádza zo zmyslu a účelu príslušnej právnej úpravy a dbá o to, aby prijaté riešenie bolo akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, I. ÚS 57/07, IV. ÚS 182/07). Výklad relevantných právnych noriem nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha. Takýto názor uplatnil aj krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v danej veci sú podmienky jeho ingerencie v rovine základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru splnené, pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu č. k. 2 CoE 488/2010-34 z 20. októbra 2010 nemožno z hľadiska požiadaviek riadneho a presvedčivého odôvodnenia vrátane imperatívu vysporiadania sa s námietkami účastníka konania, ktoré majú vzťah k prerokúvanej veci a materiálneho chápania ochrany ústavnosti, akceptovať.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že krajský súd namietaným uznesením porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 2 CoE/488/2010-34 z 20. októbra 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na to zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v časti, v ktorej potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 37 Er 1671/2003-27 z 5. augusta 2010 v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách exekúcie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku tohto nálezu).

V ďalšom postupe bude krajský súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými najmä v II. časti tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde), pričom bude tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z citovaného textu ústavy a zákona o ústavnom súde vyplýva, že toto zadost'učinenie sa môže, ale nemusí priznať. Ústavný súd je toho názoru, že priznanie finančného

zadosťučinenia je namieste predovšetkým vtedy, keď nemožno dosiahnuť a dovŕšiť ochranu porušeného základného práva iným ústavou a zákonom upraveným spôsobom, a tiež vtedy, ak bola sťažovateľom neústavným postupom alebo rozhodnutím spôsobená reálna ujma. Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a vyčíslil ho v sume 8 021,46 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti; poukázal najmä na psychickú ujmu, ktorú utrpel, ale aj materiálnu ujmu za „23 podaní, 139 kópií podaní a rozhodnutí a straty stovky hodín“. Podľa názoru ústavného súdu je však v danom prípade ochrana práv sťažovateľa, ktorej sa touto sťažnosťou domáhal, účinne poskytnutá tým, že ústavný súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a na jej dovŕšenie postačujú v tomto konaní vyslovené a pre okresný súd záväzné právne názory ústavného súdu. Ústavný súd preto sťažovateľovi požadované finančné zadosťučinenie nepriznal. Rozhodnutie ústavného súdu nevylučuje uplatnenie zodpovednosti za škodu za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátom JUDr. J. G. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní úhrady trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá bola 741 €. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a účasť na ústnom pojednávaní) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 123,50 €, t. j. spolu 370,50 €, čo spolu s režijným paušálom 3 x 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 392,73 €.

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2011